

עבודה ועמידה רוחנית במחנות – מתוך עדותה של ג'וליאנה טדסקי

את החפירה נתחבה עמוק מידי בתוך קיר המגן. מטר של אבני חצץ, אדמה וחול החל לרדת: חתיכה מן המעקה התמוטטה והמחיצה התקצרה באופן ניכר. צעקה אולגה, כשהיא מנערת את החול מעליה. הסתכלתי עליה בתדהמה! - Scheisse! - , - . כן. אני יודעת שאת לא יכולה לדבר כך... כאשר תהיי מסוגלת לנבל את פיך, בהנאה, אמרה אולגה כשהיא מביטה בי, רצינית - אז תהיי מחוסנת בפני החיים במחנה. שוב הייתה נפולת של עפר.

את אינך יודעת לשבור מוסכמות! - Merde alors! .

- מה עניין מוסכמות לכאן! אני לא מסוגלת לחדול להיות אני - מחיתי נמרצות.

- טוב, אז את תמשיכי להגיד "סליחה", "בבקשה" ו"תודה" גם לפולניות ותראי מה תשיגי.

- זה כמו לקנח את האף ללא ממחטה - הוסיפה ג'וליאן - בהתחלה את מחפשת נואשות איזו חתיכת סמרטוט, שוליים קרועים של חולצה וכאשר את מאבדת אותו, את מרגישה אומללה, מסכנה, מושפלת. את רואה באיזה קור רוח אנשים מסיבים את ראשם ומוחטים את האף בין שתי אצבעות. כך הדבר מעורר סלידה אבל, ביום בהיר אחד את בעצמך נאלצת לעשות זאת, עד שהנוהג המגונה הזה הופך להיות טבע שני שלך וכך את מתגברת על אחד מקשיי החיים.

מתוך: טדסקי, ג'וליאנה, יש מקום על פני האדמה, סדרה ע"ש קורצ'אק, יד ושם, 2001

עמ' 124-139